

ตารางนี้แสดงถึง Background ส่วนตัวของครูมากพอสมควร เป็นที่น่าสังเกตว่าเกณฑ์อายุส่วนใหญ่ของครูอยู่ในระหว่าง ๒๐ - ๓๐ ปี ซึ่งเป็นวัยที่จะประกอบการทำงานได้อย่างเต็มที่ มีถึงร้อยละ ๕๕

นอกจากนี้ยังได้สำรวจถึงประสิทธิภาพทางการสอนของครูด้วย ประสิทธิภาพต่าง ๆ ที่ถามนั้นมี

๑. ประสิทธิภาพในการ เป็นครู เพื่อจะไต่ถามว่าครูที่ตอบมานี้แต่ละคนเป็นครูมาเป็นเวลาเท่าใด

๒. ประสิทธิภาพในการ สอนภาษาอังกฤษ เพื่อจะไต่ถามว่าครูแต่ละคนเคยสอนภาษาอังกฤษมานานขนาดไหนเพียงใด

๓. ประสิทธิภาพในการ สอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน เนื่องจากการสำรวจครั้งนี้เป็นการสำรวจ เกี่ยวกับการใช้วิทยุโรงเรียนประกอบการสอนภาษาอังกฤษ จึงสำรวจว่าครูแต่ละคนที่กำลังใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนอยู่นี้ เคยใช้มาเป็นเวลานานเท่าใด

ประสิทธิภาพทั้ง ๓ อย่างของครูทั้งที่ไต่ถามมาแล้วนั้น เป็นสิ่งหนึ่งในหลาย ๆ สิ่งที่เราจะยึดถือหรือใช้เป็นเครื่องตัดสินให้ใครพอสมควรว่า ครูมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไรโดยปกติทั่วไปแล้ว เราอาจถือได้ว่าครูสอนมานาน ๆ ย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าคนที่เพิ่งจะเป็นครู ยิ่งสอนมาแลวนานปีเท่าใดความรู้ที่ครูของศึกษาค้นคว้าอยู่เสมออันก็จะเพิ่มพูนองอกเงยขึ้นมากเท่านั้น ครูประเภทนี้จะช่วยและสอนนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนได้ดีกว่าครูใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยประสบปัญหาหรือแก้ปัญหาใด ๆ มาก่อน

ต่อไปนี้จะได้แสดงตารางที่บอกถึงประสิทธิภาพ หรือเวลาทำงานของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน

ตารางที่ ๒

ตารางแสดงประสิทธิภาพในการทำงานของครู

เป็นครู มาเป็น เวลา	สอนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา									
	ต่ำกว่า ๒ ปี			ตั้งแต่ ๒-๕ ปี			มากกว่า ๕ ปี			
	ชีวิตครูโรงเรียนเป็นอุป การศึกษการสอนภาษาอังกฤษ			ชีวิตครูโรงเรียนเป็นอุป การศึกษการสอนภาษาอังกฤษ			ชีวิตครูโรงเรียนเป็น อุปการศึกษการสอนภาษาอังกฤษ			
	ต่ำกว่า ๒ ปี	๒-๕ ปี	มากกว่า ๕ ปี	ต่ำกว่า ๒ ปี	๒-๕ ปี	มากกว่า ๕ ปี	ต่ำกว่า ๒ ปี	๒-๕ ปี	มากกว่า ๕ ปี	รวม
ต่ำกว่า ๒ ปี	๔	-	-	-	-	-	-	-	-	๔
๒ ปี ๕	๑๒	-	-	๒๗	๒๔	-	-	-	-	๖๓
๕ปีขึ้นไป	-	๒	๑	๑๐	๗	๑	๒	๕	๑	๒๕
รวม	๒๐	๒	๑	๓๗	๓๑	๑	๒	๕	๑	๑๐๐

จากตารางแสดงว่า มีผู้ที่เป็นครูมานาน ๒ - ๕ ปี มากที่สุดคือ ร้อยละ ๖๓

จำนวนผู้ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งในชั้นเรียนธรรมดาและสอนโดยใช้วิทยุโรงเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนเกินกว่า ๕ ปีนั้น มีเพียงร้อยละ ๓ เท่านั้น

เมื่อไต่ถามถึงพื้นฐานและประสบการณ์เกี่ยวกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษทางวิทยุ โรงเรียนในชนบทมาพอสมควรแล้ว ต่อไปนี้จะไต่ถามถึงปัญหาการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอน ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แยกออกเป็นหัวข้อ ดังนี้ -

๑. ปัญหาอันเกิดจากตัวครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมปลายนี้ ถือได้ว่าเป็นการ เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ของเด็กโตที่เกี่ยว โดยเฉพาะเด็กชั้น ป ๕ อาจกล่าวได้เต็มปากกว่าเป็นปีแรกที่เด็กเรียนภาษา อังกฤษ (ยกเว้นโรงเรียนราษฎร์ บางโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ชั้นประถมต้น) การเริ่ม เรียนวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะวิชาภาษาต่างประเทศนั้น เด็กควรจะได้รับความรู้พื้นฐานภาษา ต่างประเทศจากครูเป็นอันดี รากฐานอันมั่นคงในระยะเริ่มเรียนนี้ จะเป็นประโยชน์ส่งผลให้เด็ก ได้รับความสำเร็จในการเรียนภาษาในโอกาสหน้าต่อไป ดังนั้นเราจึงต้องตระหนักถึงความสำคัญ ของการเรียนภาษาอังกฤษ ในชั้นเริ่มแรกของเด็กให้มาก สิ่งจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงเพื่อความ มีพื้นฐานอันมั่นคงของเด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษก็คือ ครู

เมื่อพูดถึงตัวครู จำเป็นต้องคำนึงถึงตัวครูในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านที่จะ เข้ามามีส่วนช่วยหรือบั่นทอนการวางรากฐานที่มั่นคงของเด็กเริ่มเรียนภาษา ดังนี้

ก) ความรู้ทั่วไปของครู ครูจะต้องเป็นผู้มีความรู้ดี เพื่อให้แน่ใจได้ว่า จะ ถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กโตอย่างถูกต้องไม่ผิดพลาด ครูที่มีความรู้ไม่มั่นคง ย่อมไม่สามารถวาง รากฐานการเรียนที่มั่นคงให้แก่เด็กได้ เพราะตัวครูเองก็ยังไม่แน่ใจนักว่าจะไม่ผิดพลาด เมื่อ สอนเรื่องซึ่งช่วยพิจารณา หรือวัดความรู้ของครูในเบื้องต้นนี้คือ คุณวุฒิของครูนั่นเอง ซึ่งจะ เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความรู้ของผู้ทรงคุณวุฒินั้น ๆ ได้พอสมควร

จากผลการสำรวจคุณภาพของครูในสนามทั้งหมด ๓๓๐ คน ปรากฏออกมาเป็น ตารางดังที่จะได้แสดงต่อไปนี้

ตารางที่ ๓

คุณภาพของครู

คุณภาพของครู	จำนวนครูในชั้นที่สอนคิดเป็นร้อยละ				
	ป.๕	ป.๖	ป.๗	ป.๕-๗	เฉลี่ย
มศ. ๓ (ม.๖ เคมี)	๑๑	๘	๓	๓	๖
ป.๓ หรือเทียบเท่า	๓๘	๕๘	๒๒	๓๐	๓๗
ป.๓ สูง หรืออนุปริญญา หรือเทียบเท่า	๘๗	๓๑	๖๘	๖๖	๕๘
ปริญญา	๓	๓	๖	-	๓

จากตารางจะเห็นได้ว่า ครูที่มีคุณภาพระดับ ป.๓ สูง หรืออนุปริญญาหรือเทียบเท่า นั้น มีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าเพื่อนคือ มีถึงร้อยละ ๕๘ รองลงมาคือครูที่มีวุฒิในระดับ ป.๓ หรือเทียบเท่า มีถึงร้อยละ ๓๗ ครูที่จบเพียง มศ. ๓ (ม.๖ เคมี) มีอยู่น้อยเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้น ส่วนครูที่มีความรู้ถึงขั้นระดับปริญญา นั้นมีน้อยมากเพียงร้อยละ ๓

ครูที่ไ้ปริญญา นั้น ถือได้ว่าเป็นครูที่มีคุณวุฒิและความรู้สูง ซึ่งมีผู้น้อยเปอร์เซ็นต์มาก คือเพียง ๓ % เท่านั้น ดังนั้นจึงจะชอกช้ำถึงสาเหตุของการที่โรงเรียนประถมโดยทั่วไปในประเทศไทย (ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนของรัฐบาล) ไม่ให้ครูที่มีความรู้สูงสอนนักเรียนชั้นประถม

๑. คนโดยทั่ว ๆ ไปที่มีใจรักการศึกษา มักจะเข้าใจกันมานานแล้วว่า การสอนเด็กเล็ก ๆ หรือเด็กที่เพิ่งเริ่มเรียนนั้น ไม่ค่อยมีความจำเป็นนักที่จะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากมองเห็นไปว่าเด็กเริ่มเรียนจะต้องเรียนแต่สิ่งที้ง่าย ๆ จะให้ใครสอนก็ได้ เพียงแต่ผู้สอนมีความรู้ภาษาอังกฤษบ้างเล็กน้อยก็เพียงพอกับความจำเป็นของเด็กขนาดนั้นแล้ว ไม่จำเป็นที่ต้องใช้ครูมีความรู้ หรือมีคุณวุฒิสูง ดังนั้นจึงคิดให้ครูที่จบแค่ มศ. ๓ มาสอน และเป็นผลพลอยได้อีกประการหนึ่งก็คือ การจ้างครูไม่มีคุณวุฒิหรือมีคุณวุฒิน้อย ๆ นั้นเป็นการทุ่นรายจ่ายของโรงเรียนไ้มากที่สุดทีเดียว ที่ถือเป็นสาเหตุประการแรกของการไม่ใช้ครูที่มีวุฒิสูง ๆ สอนเด็กชั้นประถมหรือเด็กเริ่มเรียน

๒. ทางฝ่ายตัวครูผู้มีวุฒิสูง ๆ เอง ส่วนมากแล้วไม่ชอบสอนเด็กที่เริ่มเรียนชั้นต้น ๆ อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าการสอนเด็กเล็ก ๆ ต้องเห็นคเห็นนอย ต้องคอยดูแลเด็กอย่างใกล้ชิดคอยตลอดเวลากว่าไ้ ส่วนการสอนเด็กโตพูดกันง่าย เข้าใจและรู้เรื่องไ้เร็วกว่าเด็กเล็ก ครูส่วนใหญ่จึงชอบสอนเด็กโต นอกจากต้องเห็นนอยมากแล้วที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ครูเกรงไปเองว่าการสอนชั้นเด็กเล็กจะทำให้ความรู้ของตนที่ศึกษาเล่าเรียนมาเลื่อนกลางไปหมด เพราะมีไ้คนนำออกมาไ้บางเฉย เนื่องจากการสอนเด็กเล็ก ๆ ไ้ความรู้ไ้อย่างง่าย ๆ อยุ่ตลอดเวลา ยิ่งไปกว่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีครูบางคนที่อาจจะมิเป็นส่วนน้อย แต่ก็ยังมีอยู่บางแ่น ๆ ที่คิดไปว่าการสอนชั้นเด็กเล็ก ๆ เป็นสิ่งที่น่าอับอายไม่เหมาะสมกับความรู้ของตน จึงไม่คิดชอบสอน

จากตารางที่แสดงมาแล้วนั้น ครูผู้มีวุฒิสูงขนาดไ้รับปริญญา มีเพียงร้อยละ ๓ ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมาก และก็ไม่ทราบควยสาเหตุที่ผู้น้อยเปอร์เซ็นต์เช่นนั้นเนื่องจากอะไร อาจจะ

เนื่องจากสาเหตุข้อใดข้อหนึ่งทีกล่ามาแล้วก็ได้

สำหรับครูปริญญาฯยังมีข้อที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งที่จะขอขมมากล่าวไว้ในที่นี้ควยว่า การนำครูที่มีวุฒิ มีความรู้สูงขนาดใดปริญญาแต่ขาดความรู้ระเบียบวิธีสอนมาสอน ซึ่งมีักจะเป็น ครูที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่าง ๆ จะคงเป็นผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษ มากพอใช้ ครูประเภทนี้ทำให้สอนวิชาภาษาอังกฤษแบบเก่าคือแบบ Grammar Translation จะสอนได้ก็ เพราะเป็นวิธีที่ง่ายและสะดวกแก่ครู ครูไม่จำเป็นต้องฝึกการสอนภาษาอังกฤษมา เลย แต่ในเมื่อการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนนี้ เป็นการสอนแผนใหม่ คือแบบ Aural-oral Approach คือฝึกหลักฝึกการฟัง พูด เขียนและอ่าน ถ้าครูเหล่านี้ไม่เคยได้ รับอบรมการสอนแผนใหม่ จะเป็นครูสอนภาษาแบบ Aural-oral Approach ที่ดียังไม่ได้ แต่หาใครรับการอบรมการสอนแผนใหม่เสียก่อนแล้ว จะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดีมากที่สุด

ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ เมื่อเทียบถึงผลที่จะได้จากการสอนภาษาอังกฤษ ของครูที่มีปริญญา แต่ขาดความรู้เรื่องระเบียบวิธีสอน กับครูที่มีคุณวุฒิน้อยขนาดจบเพียงแค มศ.๓ (หรือมัธยมปีที่ ๖ เดิม) นั้น จะเห็นได้ว่าการใช้ครูที่มีความรู้ แต่ไม่ทราบเรื่องระเบียบวิธีสอน ย่อมสอนได้ผลดีกว่าครูที่มีคุณวุฒิน้อย ทั้งนี้เพราะครูที่มีความรู้สูงถึงจะไม่รู้วิธีสอนที่ถูกต้อง ความรู้ ที่นักเรียนได้รับยังคงเป็นความรู้ที่ถูกต้องไม่ผิดพลาด หากสอนไปนาน ๆ ครูเหล่านี้ก็อาจจะ ชำนาญการสอนไป โดยการศึกษาหาความรู้ เกี่ยวกับการสอนที่ถูกต้องได้เองจากตำรา และจาก ประสบการณ์การสอนของตน แต่ครูที่มีวุฒิน้อยได้รับการฝึกฝนทางภาษาอังกฤษไม่เพียงพอไม่ควรรนำมาสอนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียน เพราะนักเรียนอาจได้รับความรู้ที่ผิดพลาดไปได้ ยากแก่การแก้ไขในภายหลัง

สำหรับครูที่ไม่มีวุฒิทางครูเลย อย่างครูประเภทที่จบชั้น มศ. ๓ แล้วมาสอนภาษาอังกฤษนั้น เท่าที่สำรวจจกแล้วจกตารางก็เห็นได้ว่ามีเพียงร้อยละ ๖ ซึ่งมีส่วนที่จะก่อให้เกิด ปัญหาในการ เรียนการสอนขึ้นไ้มากเช่นกัน

ถ้าจะกล่าวกันตามหลักแล้วประเทศไทยเรากำลังเร่งพัฒนาทางด้านการศึกษา เพื่อยกมาตรฐานของคนให้สูงขึ้น ดังนั้นครูที่ไม่มีวุฒิทางครูนี้ควรจะเหลืออยู่น้อยเปอร์เซ็นต์กว่านี้ หรือไม่ก็ควรจะไม่มีเหลืออยู่เลย แต่ตามความเป็นจริงยังคงมีอยู่ เพราะยังไม่มีการห้ามตายตัวแน่นอนลงไป เกี่ยวกับการบรรจุครูที่ไม่มีวุฒิทางครู ดังนั้นโรงเรียนราษฎร์บางโรงเรียนก็ยังคงจ้างครูที่จบ มศ. ๓ เข้าสอนชั้นประถมในโรงเรียนของตนอยู่ตนเอง แม้กระทั่งในโรงเรียนของรัฐบาลก็ตามในบางจังหวัดก็ประกาศรับครูที่มีวุฒิ ป.กศ. เข้าสอนตามอำเภอ นอก ๆ ออกไปก็ยังไม่มีการป.กศ. ไปสมัครครบเต็มตามจำนวนที่ทางการต้องการ จึงต้องลดหย่อนมาตรฐานนั้นความรู้อาจจะลงไปอีกให้เหลือเพียงแค่มศ. ๓ เพื่อที่จะให้ได้ครูครบตามจำนวนที่ทางการ

อันนี้จึงถือเป็นปัญหาอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เราคงมีครูที่ไม่มีวุฒิทางครูมาสอน เท่าที่สำรวจเฉพาะครูวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่น่าจะให้สอนวิชาอื่นอย่างยิง ยังมีได้ถึงร้อยละ ๒ ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็จะคงใช้ครูจบเพียง มศ. ๓ มาสอนหนังสือ ควรจะให้สอนวิชาอื่นที่มีใช้วิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มาสอนเด็กเริ่มเรียน นับว่าเป็นการเสี่ยงต่อความมั่นคงทางภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนเป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว อาจจะกล่าวได้ว่าอนาคตของเด็กนักเรียนในสมัยปัจจุบันขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษของเขาเท่าที่เดียว จึงเห็นเป็นการไม่สมควรเลยที่จะคงทำให้เด็กเสี่ยงกับความก้าวหน้าในอนาคตเช่นนั้น

สำหรับครูระดับ ป.กศ. หรือเทียบเท่านี้มีอยู่มากถึงร้อยละ ๓๓ ซึ่งเป็นจำนวนมีใช้น้อยเลย คือจากการสำรวจครู ๓๓๐ คน เป็นครู ป.กศ. เสีย ๑๒๒ คน

ครู ป.กศ. นี้เป็นนักเรียนฝึกหัดครูหลักสูตรเพียง ๒ ปี แต่ได้เรียนวิธีสอนวิธีสอนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และเลขคณิต ๓ อย่างนี้รวมกัน เพียงสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง ใน ๑ ภาคเรียนเท่านั้น (๑) มิได้เรียนโดยเฉพาะระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษอย่างเดียว จึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนครู ป.กศ. นี้มิได้เรียนหรือฝึกให้เป็นครูสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะแต่ประการใด

(๑) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๒ เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ ๕๓ หน่วยงานนิเทศก กรมการฝึกหัดครู หน้า ๑๘๐

แต่เนื่องจากตามโรงเรียนต่าง ๆ ของเราชาวครูที่ได้ฝึกการสอนภาษาอังกฤษมา โดยเฉพาะ จึงต้องใช้ครู ป.๓ ไปสอนวิชาภาษาอังกฤษ, ดังจะเห็นได้จากคำที่ Mr. Burrow ได้กล่าวไว้ว่า "..... the two-year course will not train the future teacher of English It does not train teachers of English but we know many students from two - year course are asked to teach English . There is a shortage of teachers in these schools" (2)

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะสอนเด็กเริ่มเรียนนั้น ถ้าหลีกเลี่ยงการใช้ครู ป.๓ ได้ โดยหาครูที่มีวุฒิสูงกว่านี้มาสอนจะเหมาะสมดีกว่า แต่เนื่องจากโรงเรียนส่วนมากขาดครูสอนภาษาอังกฤษ จึงมักจะขอร้องให้ครู ป.๓ เหล่านี้ไปสอนแทน ครูผู้ได้รับการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ จึงเป็นปัญหาในด้าน การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่มาก เพราะจากการสำรวจมีครูประเภทนี้สอนภาษาอังกฤษถึงร้อยละ ๓๓ ตามหลักแล้วควรมีจำนวนน้อยกว่านี้

แต่เป็นข้อที่น่าจะกล่าวไว้ในที่นี้ว่า จากการไปสังเกตการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ครู ป.๓ บางคนเตรียมตัวมาดี จึงสอนวิชานี้ได้อย่างดี นักเรียนสนใจ เข้าใจ และสนุกสนานไปกับบทเรียนที่ครูสอนอย่างมาก ผลที่น่าจะเป็นที่น่าพึงพอใจมากกว่าครูที่มีความรู้บางคนสอนโดยมิได้เตรียมการสอนมาเลย

สำหรับครู ป.๓ สูง หรืออนุปริญญา หรือเทียบเท่านี้เมื่อถึงร้อยละ ๕๔ ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนที่สำรวจทั้งหมด กล่าวโดยทั่วไป ครูที่มีวุฒิปริญญา ป.๓ สูง นี้ต้องสอนเด็กนักเรียนขนาดชั้นประถมปลาย ก็จักได้ว่าเป็นครูที่มีความรู้สูงพอสมควรทีเดียว แต่ถ้าวัดให้สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะควรจะเป็นครูที่ใดเรียนระเบียบวิธีสอนภาษา

(2) Burrow H. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนฝึกหัดครู" เอกสารศึกษานิเทศก์ การศึกษา ฉบับที่ ๕๐ เดือนธันวาคม ๒๕๐๒ ศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู หน้า ๒

อังกฤษมาโดยเฉพาะด้วย ผลการสอนที่ปรากฏจึงจะน่าเป็นที่ยินดียิ่งขึ้น แต่ถามได้เรียนหรือฝึก
การสอนวิธีสอนภาษาอังกฤษมาโดยเฉพาะ ก็น่าจะทำได้วาทะกรรมที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษมาก
พอสมควร มีความมั่นใจในตัวเองทางคำนี้เพียงพอที่จะไม่สอนนักเรียนเริ่มเรียนไปอย่างผิด ๆ
พลาด ๆ ได้

นอกจากจะต้องคำนึงถึงด้านพื้นฐานความรู้ของครูทั้งใ้ตกลงมาแล้วนั้น สิ่งที่ต้องคำนึง
ถึงและนำเข้ามาประกอบ เพื่อช่วยตัดสินใจให้เห็นผลงานของครูใ้บางพอสมควรก็คือ

ข. ความภูมิใจของครูที่ใ้รับมอบหมายให้สอนเด็กเริ่มเรียน

ตัวครูเองควรมีความยินดีและภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อใ้รับมอบหมายให้สอน
วิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมปลายนี้ ครูควรจะได้ตระหนักในความสำเร็จของการสอนเด็กชั้นต้น ๆ
ว่า มีความสำคัญเพียงใด เกือบจะกล่าวใ้ว่าครูผู้วางรากฐานการเรียนชั้นเริ่มแรกนี้เป็นผู้ชี้ทาง
ชีวิตอนาคตของเด็กที่เกี่ยว ดังนั้นการสำรวจครั้งนี้ จึงใ้สำรวจถึงความพอใจในงานของครูผู้ใ้
รับมอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนใ้ด้วย ดังแสดงรายละเอียดใ้ในตาราง
ดังนี้

ตารางที่ ๕

ความพอใจของครูที่ใ้รับมอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ระดับความพอใจของครู	จำนวนครูคิดเป็นร้อยละ
พอใจมาก	๑๕
พอใจ	๘๒
เฉย ๆ	๓๓
ไม่พอใจ	๖

จากตารางระดับความพอใจของครูอยู่ในชั้นเฉย ๆ และไม่พอใจเมื่อรวมกันแล้ว มีถึงร้อยละ ๓๘

เป็นของแน่นอนที่สุด ถ้าหากจะเปรียบเทียบถึงผลงานระหว่างระดับความพอใจ ๒ อันแรก กล่าวคือ ในระดับพอใจมากซึ่งมีร้อยละ ๑๘ รวมกับระดับพอใจซึ่งก็มีเปอร์เซ็นต์สูงสุดคือร้อยละ ๘ แล้ว ย่อมจะต้องปรากฏออกมาว่าดีกว่าความพอใจใน ๒ ระดับหลัง ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓๘

ถึงแม้ว่าจากการสำรวจจะปรากฏผลออกมาว่าครูมากกว่าครึ่งหนึ่ง คือร้อยละ ๕๑ จัดอยู่ในจำพวกที่มีความพอใจในงานที่ตนได้รับมอบหมายให้ทำ แต่ก็มีใ้ตีความความว่าน่าจะเป็นที่พอใจแล้วสำหรับวงการศึกษามีครูพอใจในการสอนภาษาอังกฤษของตนเอง เกินกว่าครึ่ง ผลงานที่จะได้จากครูอีกร้อยละ ๓๘ นั้น อาจจะก่อให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง ทำให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่รองรับชวงต่อไปในชั้นมัธยมต้นต้องแบกภาระ คือต้องสอนนักเรียนที่มีพื้นฐานอ่อนแรงแรงไม่มั่นคง เกินกว่าที่จำเป็นก็เป็นที่แน่นอน นอกจากนักเรียนจะมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ไม่มั่นคงแล้ว ยังมีผลพลอยเสียตามมาแทนที่จะเป็นผลพลอยได้ กล่าวคือเป็นการเสียเวลาที่ครูผู้รับชวงจะต้องมาสอนจำใจจำไว้กับเด็กอ่อนเหล่านี้ เป็นการถ่วงเวลาเด็กที่มีพื้นฐานความรู้ดี มีความเข้าใจในบทเรียนเป็นอย่างดีด้วย

สำหรับปัญหาข้อนี้พอจะสรุปได้ว่า มีครูที่ไม่ค่อยจะพอใจในงานที่ได้รับมอบหมายให้สอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่มากถึงร้อยละ ๓๘ ครูเหล่านี้อาจจะสอนไปอย่างเฉื่อย ๆ มิได้เอาใจใส่มากเท่ากับการได้รับมอบหมายให้สอนวิชาที่ตนถนัด ผลเสียหลายประการที่จะต้องเกิดขึ้นกับเด็กผู้เรียน เป็นต้นว่าเพื่อการสอนอย่างขบไปทีของครู ครูมิได้หน้าใหม่ตเรียนน่าสนใจ เด็กจึงรับความรู้จากครูไปอย่างไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยนัก

ค. ความรู้ความวิชาการ (คือวิชาภาษาอังกฤษ) ของครู

ความรู้ภาษาอังกฤษของครูสอนภาษาอังกฤษนั้น แยกได้เป็น ๒ อย่าง ดังนี้คือ

๑. ครูควรมีความรู้โดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน
ไคพอสมควร

- ๒. ครูควรมีความรู้ลักษณะของภาษา ซึ่งแบ่งเป็น
 - ระบบเสียง
 - แบบสร้างทางไวยากรณ์

ต่อไปนี้จะขอกล่าวถึงข้อที่ว่าครูควรมีความรู้ โดยสามารถใช้ทักษะทั้ง ๔ ในภาษา
อังกฤษไคพอสมควร

ทักษะในการฟังและการพูดนี้ เป็นเรื่องที่ต้องฝึกฝนควบคู่กันไป และเอาใจใส่เป็น
พิเศษ โอกาสของนักเรียนและครูในชนบทที่จะได้ฟังชาวอังกฤษ หรืออเมริกันพูดนั้นน้อยมาก
บุคคลเหล่านี้ได้ยินไคฟังภาษาอังกฤษจากเสียง และสำเนียงครูไทยเท่านั้น ชอบทพรองที่ไม่มีใคร
สามารถช่วยทั้งครูและนักเรียนในชนบทชนนี้ วิทยุโรงเรียนก็ไคเข้ามาช่วย โดยให้เขาเหล่านั้น
ไคฟังเสียงชาวอังกฤษโดยแท้จริง ทำให้มีโอกาสกล่าวซ้ำ และเลียนเสียงเจ้าของภาษาไค ซึ่งจะ
ช่วยทำให้เด็กเรียนเคยชินและคุ้นเคยกับภาษานั้น และในไม่ช้านักเรียนก็อาจฟังและพูดภาษาอังกฤษ
ไค ดังที่ Dr. Fries กล่าวไว้ว่า " Absorbing and imitating of effective
and correct speech of educated people are by product of listening
to good talk in conversation" (3)

ถึงแม้ว่าตามโรงเรียนในชนบทจะมีวิทยุโรงเรียนเข้ามาช่วย โดยมีครูชาวอังกฤษ
สอนแล้วก็ตาม ตัวครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนก็ควรจะมีทักษะในการฟังและพูดไคพอ
สมควร ถ้าครูมีทักษะน้อย โอกาสที่จะถ่ายทอด หรือฝึกหัดเด็กนักเรียนใหม่ทักษะเพิ่มมากขึ้นนั้น
ก็ย่อมต้องน้อยตามลงไปด้วย

(3) Fries, C, Charles, Teaching and Learning English as A Foreign
Language , University of Michigan Press, 1945. (page 29)

ส่วนทักษะในด้านการอ่าน ครูควรมีความสามารถพอที่จะนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้พอสมควร ทักษะในการอ่านหนังสือเป็นนัยโดยตรงที่ว่า อ่านแล้วเก็บใจความได้ หรืออ่านแล้วเข้าใจได้ (Reading Comprehension) ครูจะได้อีกโอกาสแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ หรือวารสาร ซึ่งอาจเป็นความรู้โดยตรงที่จะช่วยส่งเสริมหรือทำให้ครูปรับปรุงงานด้านการสอนของตนได้ยิ่งขึ้น และทำให้นักเรียนอ่านเพื่อเข้าใจไ้มากขึ้นด้วย

ทักษะด้านการเขียนนั้น ครูควรมีความสามารถเขียนอธิบายความนึกคิดของตน (Productive) ได้พอสมควร ซึ่งจะเป็ประโยชน์ที่จะสอนให้นักเรียน "เขียนเป็น" มากกว่าที่จะสอนให้นักเรียน "ลอกเป็น" (copying)

จากการสำรวจความรู้ภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนในสามเขต ปรากฏผลออกมาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๕

แสดงถึงความสามารถการใช้ทักษะทั้ง ๔ ของครู

ทักษะทั้ง ๔ ของวิชาภาษาอังกฤษ	จำนวนครูคิดเป็นร้อยละ		
	สามารถเข้าใจอย่างทึ	เข้าใจพอสมควร	เข้าใจน้อย
ฟัง	๑	๑๒	๑๑
พูด	—	๕	๕
อ่าน	๓	๑๔	๑๒
เขียน	๔	๑๔	๓
รวม	๑๒	๔๕	๓๕

จากตาราง เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีครูคนใหม่มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษในระดับ
" สามารถใช้ได้อย่างดี " เลย

ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ของครูในชนบทเหล่านี้อยู่ในระดับ "ใช้ได้พอสมควร"
มีถึงร้อยละ ๘๘

ส่วนครูที่เป็นปัญหา เพราะสามารถใช้ทักษะทั้ง ๔ ในภาษาอังกฤษได้น้อยนั้น
มีถึงร้อยละ ๓๘

เมื่อกล่าวถึงครูควรมีความรู้โดยสามารถใช้ทักษะทั้ง ๔ ของภาษาอังกฤษมาแล้ว
ต่อไปนี้จะกล่าวถึงครูควรมีความรู้ลักษณะของภาษา ดังนี้

- ระบบเสียง (sound system) การเริ่มเรียนภาษาใดก็ตาม ความจำเป็น
อย่างยิ่งสิ่งหนึ่งที่จะทอระมัดระวังก็คือ การได้เรียนรู้ระบบเสียงที่ถูกคองของภาษานั้นตั้งแต่
เริ่มเรียน ดังที่ Dr. Fries กล่าวว่า "In learning a new language,
the chief problem is, first the mastery of sound system to understand
the stream of speech, to hear the distinctive sound features and
approximate their production." (4)

ดังนั้น ครูที่จะสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กที่เพิ่งจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ
เด็กในชั้นประถมปลายนี้ ควรจะได้เป็นผู้มีความรู้เรื่องระบบเสียง จะช่วยให้โดยทอดให้
แก่นักเรียนได้อย่างถูกต้องไม่ผิดพลาด เด็กจะได้เรียนเสียง และพูดออกมาอย่างถูกต้อง
เสียตั้งแต่เริ่มเรียน ไม่พัวให้เด็กครอนทองไปแก่กันภายหลัง ซึ่งเป็นการแก้ยากพอสมควร

(4) Fries, C, Charles, Teaching and Learning English as A Foreign Language, University of Michigan Press, 1945. (page 52)

แบบสร้างทางไวยากรณ์ การมีความรู้เกี่ยวกับแบบสร้างทางไวยากรณ์จะช่วยให้ครูไ้รู้ถึงการจัดระเบียบของเสียง หรือคำ หรือแม่แต่ประโยค หรือวลีในภาษานั้นอย่างมีหลักและถูกต้อง ดังที่นาย Edwin ไคคดาวไว้ว่า "Grammar is the first explanation of how sound are combined with other feature to produce words and phrases. Grammar first tell you what things you can combine and what things you can not combine." (5)

ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนจึงควรมีความรู้เกี่ยวกับแบบสร้างทางไวยากรณ์พอสมควร เพื่อจะได้เป็นหลักที่จะถ่ายทอดความรู้ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

จากการสำรวจความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง และแบบสร้างทางไวยากรณ์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนนั้น ปรากฏผลออกมาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๖

แสดงถึงความรู้ภาษาอังกฤษของครู

ความรู้ภาษาอังกฤษของครู เกี่ยวกับ	จำนวนครูที่ตอบคิดเป็นร้อยละ		
	รู้อย่างดี	รู้พอสมควร	รู้น้อย
ระบบเสียง	๘	๒๐	๖
แบบสร้างทางไวยากรณ์	๒๑	๘๑	๓

(5) Edwin, T., Cornelius, Teaching English, A Practice guide for Teacher of English as a Foreign Language, Washington D.C. 1965(page29).

จากตาราง ครูในชนบทเหล่านี้ ส่วนใหญ่แล้วมีความรู้ทางแบบสร้างทางไวยากรณ์มากกว่าความรู้ระบบเสียง คือมีร้อยละ ๒๕ ในจำนวนนี้เป็นครูที่รู้แบบสร้างทางไวยากรณ์อย่างดี ร้อยละ ๒๑ รู้พอสมควรร้อยละ ๔๑ อยู่น้อยมีเพียงร้อยละ ๓

ส่วนความรู้เกี่ยวกับระบบเสียงนั้น มีครูรู้อย่างดีร้อยละ ๕ รู้พอสมควรร้อยละ ๒๐ และอยู่น้อยร้อยละ ๖

ปรากฏว่าครูที่เป็นมือหาคู่มีความรู้รอบเกี่ยวกับระบบเสียง และแบบสร้างทางไวยากรณ์นี้รวมกันแล้วร้อยละ ๕

ง. ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ

ระเบียบวิธีสอนวิชาใดก็ตามถือ เป็นเสมือนกฎเกณฑ์ที่จะช่วยให้ครูผู้สอนไต่บรรลุถึงจุดหมายปลายทางเกี่ยวกับการสอนได้อย่างน่าภูมิใจ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษควรจะใช้ไวยากรณ์ หรือ คัดมา ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษมาบ้างพอสมควร

มีหลายคนที่เขาใจคิดไปว่า ครูสอนภาษาอังกฤษนั้นไม่จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับ ระเบียบวิธีสอนที่สอนภาษาอังกฤษก็ได้ ขอนี้จะมีส่วนถูกต้องและเป็นจริงบ้างในกรณีครูสอน ควบวิธีสอนแบบเก่า คือแบบ Grammar - Translation ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ง่ายไม่ก่อให้เกิด เทคนิคการสอนมากนัก และตัวครูผู้สอนเองก็เคยได้รับการสอนภาษาอังกฤษมาด้วยวิธีเก่า เช่นนั้น จึงไม่เป็นการยากที่จะถ่ายทอดออกไปให้นักเรียนด้วยวิธีที่เคยเรียนมา แต่การสอน ภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนยึดหลักแนวการสอนแบบใหม่ที่เรียกว่า Aural - oral Approach เป็นการสอนที่ก่อให้เกิดเทคนิคพอสมควร และผู้สอนวิธีนี้จะสอนได้ก็ไม่ว่าทำ ให้นักเรียนเมื่อเท่านั้น ควรจะเป็นผู้ที่เคยได้ฝึกฝนและรับการอบรมการสอนแบบใหม่มาแล้วไม่มาก ทีเดียว

ดังนั้น จึงได้สำรวจพบว่า ครูในชนบทเหล่านี้เคยได้เรียนระเบียบวิธีสอนภาษา อังกฤษแบบใหม่มาบ้างหรือไม่ ก็จะได้อธิบายแสดงเป็นตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๗

ประสพการณ์ในการไ้รับการอบรมระเบียบวิธีสอนแผนใหม่

ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ แผนใหม่ของครู	จำนวนครูที่ตอบคือ เป็นร้อยละ
เคยได้รับการอบรม	๓๖
ไม่เคยได้รับการอบรม	๖๔

จากตาราง มีครูถึงร้อยละ ๖๔ ซึ่งเกินกว่าครึ่งหนึ่งของครูทั้งหมดที่ไม่เคยได้รับการอบรมระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษแผนใหม่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนได้ เพราะมีครูเพียงร้อยละ ๓๖ เท่านั้นที่มีความรู้ทางระเบียบวิธีสอนแผนใหม่สอดคล้องไปกับการสอนทางวิทยุโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

จ. ความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้อภิปรายมาแล้วนั้น ถึงแม้จะเป็นปัญหาของครูที่สอนภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไป ยังมีที่กล่าวถึงปัญหาของครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนโดยเฉพาะเล็กน้อยก็น่าจะนำรวมเข้าเป็นปัญหาของครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนได้เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะเหตุผลที่ว่า ไม่ว่าจะสอนภาษาอังกฤษเองในชั้นเรียน หรือใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์สอนก็ตาม สาเหตุที่กล่าวมาแล้วนั้นอาจเกิดได้ทั้งกับครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์สอนด้วย

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงสาเหตุแห่งปัญหาที่เกี่ยวข้องกับครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง เนื่องจากการสอนโดยวิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์สอนนั้น

มีเทคนิคการใช้เฉพาะเหมือนกับเทคนิคการใช้อุปกรณ์อื่น ๆ เหมือนกัน ดังนั้นครูผู้ใช้จำเป็น
อย่างยิ่งที่จะต้องทราบถึงหลักกว้าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ตามชั้นของการใช้ให้ถูกต้อง เพื่อให้การ
เรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่นไม่สะดุดหยุดลงกลางคัน หรือทำให้เนื้อหาที่เรียนไม่ติดต่อกัน
หรือไม่เป็นที่สนใจแก่นักเรียนได้ การจะใช้วิทยุโรงเรียนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
จริง ๆ นั้น ครูผู้สอนควรพิจารณาใช้ที่พิเศษนอกเหนือไปจากการเรียนการสอนจริง ๆ ในชั้นเรียน
มิฉะนั้น จะเป็นการเสียเวลาและไม่ไต่ประโยชน์จากการใช้วิทยุเลย การที่ครูจะทราบถึงหลักการ
ใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนได้อย่างไร เข้าใจถึงกระบวนการใช้ตั้งแต่ต้นจนจบได้อย่างแจ่มแจ้ง
ทุกชั้นไปนั้น วิธีหนึ่งที่จะทำได้ก็คือการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนเหล่านั้นโดยมอง เห็น
ตัวอย่าง การสาธิตการใช้ และได้รับการอบรมถึงหลักการใช้อย่างถูกต้อง

ดังนั้นการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนในชนบท
ครั้งนี้ จึงได้มีการสำรวจถึงประสิทธิภาพของครูเหล่านั้นว่า เคยได้รับการอบรมถึงหลักการใช้วิทยุ
โรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษหรือไม่ ถึงแม้จะได้แสดงตารางดังนี้

ตารางที่ ๕

ครูได้รับการอบรมหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษ

ได้รับการอบรมหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน ภาษาอังกฤษ	จำนวนครูคิดเป็น ร้อยละ
เคย	๓
ไม่เคย	๕๗

จากจำนวนครูทั้งหมด ๓๓๐ คน นี้ ปรากฏว่ามีอยู่เพียง ๕ คนเท่านั้น คือประมาณ
ร้อยละ ๓ ได้รับการอบรมหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่

จริง ๆ ไม่ได้รับการอบรมเลย ดังนั้นจึงอาจทำให้เกิดเป็นปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้เหมือนกัน ในเมื่อครูส่วนใหญ่ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน โดยไม่รู้ถึงกระบวนการใช้ เป็นขั้น ๆ ไป การสอนอาจจะสับสนและไม่โดยลเท่าที่ควร

จากผลของตารางข้อนี้ ทำให้นำไปโยงเข้ากับคำถามข้อต่อไป ซึ่งได้แก่คำถามที่ถามเพื่อดูความมั่นใจในการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนของครูว่าดีมากน้อยเพียงใด

๑. ความมั่นใจในการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนของครู

การกระทำใด ๆ ก็ตาม ถ้าผู้ปฏิบัติการณ์มีหลักและรู้ถึงกระบวนการที่จะปฏิบัติการณ์นั้น ๆ ให้เป็นไปตามหลัก ย่อมเป็นของแน่นอนเหลือเกินว่า ความมั่นใจในการปฏิบัติงานของผู้นั้นย่อมแน่วแน่และมั่นใจในตัวเองมาก เพราะมีทั้งความรู้และรู้ถึงธรรมชาติ (Nature) ของงานนั้น ๆ แล้ว ก็ย่อมที่ปฏิบัติให้เป็นไปและสอดคล้องกับธรรมชาติของสิ่งนั้นได้ ผลงานที่ปฏิบัติไปนั้นย่อมมีส่วนใหม่เอี่ยมและมีน้ำหนักไปทางใฝ่ผล และสำเร็จมากกว่าที่จะใฝ่ผลไม่คอยดีหรือล้มเหลว การใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษนี้ก็เช่นเดียวกัน ในเมื่อสำรวจและทราบถึงประสิทธิภาพในการ เคยหรือไม่เคยได้รับการอบรมถึงหลักการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว จึงได้สำรวจต่อไปถึงความมั่นใจในการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนต่อไป ทั้งนี้เพื่อจะดูว่าในเมื่อครูเหล่านี้ไม่เคยได้รับการอบรมหลักการขึ้นมาเลยถึงร้อยละ ๘๙ จะมีผลต่อเนื่องกระทบกระเทือนถึงความมั่นใจในการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนของครูเหล่านี้หรือไม่ ข้อไปนี้ก็จะได้แสดงถึงตารางความมั่นใจในการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในขณะ

ตารางที่ ๕

ความมั่นใจในการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษ

ระดับความมั่นใจของครู	จำนวนครูคิดเป็นร้อยละ
มั่นใจมาก	๒๔
มั่นใจพอสมควร	๖๘
ไม่คอยมั่นใจ	๓

จากตารางจะเห็นได้ว่า ครูส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๖๘ มีความมั่นใจในระดับพอสมควร ในระดับมั่นใจมากนั้นก็ถึงร้อยละ ๒๔ นี้ก็ว่าครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความมั่นใจในหลักการใช้มากที่สุดที่เดียว ในระดับที่ไม่คอยจะมั่นใจนั้นมีเพียงร้อยละ ๓ เท่านั้น

แม้ครูส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๘๘ มิได้รับการอบรมหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษก็ตาม มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมาเป็นเครื่องสนับสนุนทำให้ครูเหล่านั้นมีระดับความมั่นใจลดน้อยลงไปไต่มาจนทุกวันนี้ เพราะหลักการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์นี้มีไม่ทางให้ครูได้ทราบเพียงทางเดียว ก็จากการเรียกตัวครูมารับการอบรมเท่านั้น ยังมีทางอื่นอีกหลายทางซึ่งทางกองเผยแพร่การศึกษาได้จัดทำเพื่อเผยแพร่หลักการ และกระบวนการของการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์ ทั้งนี้เพื่อให้ครูมีความมั่นใจในการปฏิบัติงานของตนเป็นอย่างดี

วิธีการที่จะเพิ่มความมั่นใจของครูได้ก็ และสูงขึ้นนอกเหนือไปจากการเรียกตัวครูมาอบรมหลักการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนที่กองเผยแพร่ทำอยู่ขณะนี้คือ

๑. มีการแจกคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษแก่ครูล่วงหน้า

๒. จัดให้มีการออกอากาศชั่วโมงครูทุกวันจันทร์ พุธ ศุกร์ เพื่อแนะนำ และเพื่อช่วยเตรียมตัวครูให้พร้อมยิ่งขึ้นนอกเหนือไปจากการอ่านคู่มือครู

ในเมื่อได้ทราบว่าทางกองเผยแพร่มีวิธีการที่จะช่วยครูให้เตรียมตัวถึงหลักการใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนเช่นนี้แล้ว ระวังความไม่คอยจะมั่นใจของครูที่มีรอยละ ๓ นี้ น่าจะลดน้อยลงไปจนเกือบไม่มีเหลือเลย แม้กระนั้นก็ตาม ขอเท็จจริงก็ยังมีอยู่คือรอยละ ๓ ก็ตาม ในจำนวนรอยละ ๓ นี้ น่าจะเป็นครูที่ไม่พยายามชวนชวนหาความรู้จากการศึกษาคู่มือครู และจากการฟังชั่วโมงครูเลยเป็นแน่ เป็นเรื่องที่น่าจะต้องหาทางแก้ไขกันต่อไป

๓. ความสม่ำเสมอในการศึกษาคู่มือการสอนวิทยุโรงเรียนและชั่วโมงครู

ในหนังสือคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษนี้ จะมีคำแนะนำบอกให้ครูทราบว่า ในการรับฟังบทเรียนวิทยุแต่ละบทนั้นจะต้องปฏิบัติตามอย่างไรบ้าง ให้ครูใช้คู่มือนี้ควบคู่ไปกับตารางออกอากาศ คือ ครูควรดูตารางออกอากาศล่วงหน้า ใหญ่กว่าวันไหนจะรับฟังบทเรียนไหน เวลาเท่าใด ครูจะได้อ่านคู่มือการสอนเพื่อใหทราบว่าจะรับฟังเวลานั้น ๆ จะต้องมีภาระเตรียมการสอนอย่างไรบ้าง

ส่วนชั่วโมงครูนั้น ทางวิทยุโรงเรียนได้จัดให้มีออกอากาศทุกวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ระหว่างเวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๓๐ น. ในรายการนี้จะมีแนะนำครูเกี่ยวกับการสอนเพิ่มเติมจากคู่มือการสอน และอาจมีเรื่องอื่น ๆ ช่วยครู เช่น การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือเล่นเพลงให้ครูฟัง เพื่อจะได้มีกิจกรรมจนถึงเวลาออกบทเรียน

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า วัตถุประสงค์ของทั้งคู่มือครูและชั่วโมงครูนั้น ทำขึ้นเพื่อจะช่วยแนะนำครูโดยตรงทั้งในด้านการเตรียมตัวให้พร้อม และด้านเนื้อหา รวมถึงการจัดกิจกรรมควบคู่กับตนเอง เห็นไปว่าการอ่านคู่มือครูและการฟังชั่วโมงครูนั้นเป็นการเสียเวลา เพราะบางครั้งครูเองก็มีงานอื่น ๆ ที่ต้องเตรียมและต้องทำนอกเหนือไปจากการสอนภาษาอังกฤษ จึงเห็นไปว่าไม่ควรจะทุ่มเทเวลาในด้านการเตรียมการสอนหรือเตรียมอุปกรณ์ไปให้กับวิชาภาษาอังกฤษอย่างเดียว การเข้าใจเช่นนี้ของครูเป็นการเข้าใจผิดไปอย่างหนักทีเดียว คือถ้าเรามองในมุมกลับและมองเห็นกาลไกลเสียหน่อย จะเห็นประโยชน์ได้ไม่ยากนัก กล่าวคือการเสียเวลาเพียง ๑๕ - ๓๐ นาทีเพื่อเตรียมตัว

ให้พร้อมที่จะสอนเด็กโตด้วยความมั่นใจโดยการอ่านคู่มือและฟังชั่วโมงครูชม ผลที่บังเกิดแก่เด็กนักเรียนโดยตรงก็คือ เด็กจะมีความเข้าใจ สนใจในบทเรียนมากกว่าในชั่วโมงใดที่ครูมิได้เตรียมตัวมาพร้อมเพื่อจะสอนเลย ถ้าเด็กไม่เข้าใจและไม่สนใจในบทเรียนเพราะครูบกพร่องเรื่องอื่นเสีย ก็เป็นที่น่าเสียดายเวลาอย่างมากในการที่ครูจะต้องมาสอนพิเศษให้ภายหลัง ซึ่งก็ไม่แน่ว่าจะได้ผลดีเท่ากับที่ครูเตรียมการสอนมาอย่างดีเสียแต่แรก เพราะการที่ต้องมาเรียนซ้ำ ๆ อีกนั้น เป็นการช่วยให้นักเรียนเมื่อหน่วยในบทเรียนใด เนื่องจากสังเกตเห็นความสำคัญของการศึกษาคู่มือครูและรับฟังชั่วโมงครู เพื่อประกอบการพิจารณาถึงปัญหาทางค่านี้อันเกิดขึ้นจากตัวครูผู้ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้สำรวจความถี่ของการอ่านและรับฟังชั่วโมงครู ซึ่งจะได้นำผลมารายละเอียดไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๐

ความถี่ในการอ่านคู่มือการสอนและการรับฟังชั่วโมงครูของครูในชนบท

ความถี่ในการอ่าน และรับฟัง	จำนวนครูที่ตอบคิดเป็นร้อยละ	
	อ่านคู่มือครู	ฟังชั่วโมงครู
ปฏิบัติ (อ่านหรือฟังแล้วแต่กรณี) ทุกครั้งที่เปลี่ยนบทเรียนใหม่	๒๓	๒๔
เป็นส่วนมากแต่ไม่ทุกครั้ง	๓๗	๓๕
เป็นส่วนน้อย	—	๓๓

จากตารางครูที่ศึกษาคู่มือทุกครั้ง เมื่อเปลี่ยนบทเรียนใหม่มีเพียงร้อยละ ๒๓ ทางที่ถูกที่ควรแล้วไม่ว่าครูจะสอนวิชาใด ๆ ก็ตามการเตรียมตัวของครูเองให้พร้อมที่จะสอนนั้น

เป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติทุกครั้งไป เพอร์เซนต์ของการอ่านคู่มือครูจึงควรจะมีจำนวนเต็ม ๑๐๐ % แต่
ตามทางปฏิบัติจริง ๆ ก็ได้เป็นเช่นนั้น ส่วนครูที่อ่านคู่มือครูเป็นส่วนมากแต่ไม่ทุกครั้งไปก็มีร้อยละ
๓๓ ปัญหาจึงมีว่าครูในชนบทเหล่านั้นบางส่วน

ทางด้านการรับฟังชั่วโมงครูนั้นจากตารางทำให้กล่าวได้อย่างคร่าว ๆ ว่าครู
ในชนบทนิยมเตรียมตัวในการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การสอนทางการอ่านคู่มือ
ครูมากกว่าการรับฟังชั่วโมงครู ที่กล่าวเช่นนี้เป็นเพราะครูจำนวนร้อยละ ๓๓ ฟังชั่วโมงครูเป็น
ส่วนน้อย ซึ่งความถี่ในระดัมนานคู่มือครูเป็นส่วนน้อยไม่มีเลย ส่วนการรับฟังชั่วโมงครูทุกครั้งที่มี
การ เปลี่ยนบทเรียนใหม่มีน้อยมากคือเพียงร้อยละ ๒๔

สรุปแล้วจากตารางที่ ๗ นี้ อาจกล่าวได้ว่าครูในชนบทเหล่านี้ไม่นิยมฟังชั่วโมง
ครูกันเท่าไรนัก ซึ่งอาจทำให้ครูขาดหรือมิได้รับการแนะนำบางอย่างที่ควรควรจะได้กระทำเพื่อ
ให้เป็นผลดีแก่นักเรียนไปได้ เพราะถึงแม้ครูจะได้อ่านคู่มือครูแล้วก็ตาม ขอบปลื้มชอบหรือประเพ็ญ
สำคัญบางประการอาจจะไม่มีแน่วไว้ในคู่มือครู การขาดในสิ่งเหล่านี้ เป็นปัญหาอีกที่เกิผลเสีย
แก่การเรียน การสอนในครั้งนั้น ๆ ได้

ข้อสอง ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน

เท่าที่ได้วิเคราะห์ผลมาแล้วนั้น เป็นการวิเคราะห์ถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจาก
ตัวครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนเท่านั้น ต่อไปนี้จะกล่าวถึงปัญหาอันเกิดขึ้นจาก
ตัวนักเรียนผู้เรียน ซึ่งมีหลายประการที่จะกล่าวต่อไปนี้

ก. พื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในชนบทเท่ากัน

อุปสรรคในการ เรียนการสอนอันยิ่งใหญ่อันหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลเสียทั้งแก่
ตัวครูและตัวนักเรียนก็คือ เรื่องของการมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่เรียนไม่เท่ากันของนักเรียน การ
ที่นักเรียนในชนบทมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากันนั้นผลเสียที่จะเกิดขึ้นซึ่งมองเห็นได้อย่างชัดแจ้งดังนี้

๑. ทำให้ครูผู้สอนของทำงานหนักขึ้น คือแทนที่ครูจะสอนอย่างธรรมดา ก็ต้องสอนโดยเน้นและย้ำให้นักเรียนท้อจนฟังหลายครั้ง เพื่อให้จะให้เด็กพวกนี้เข้าใจและเรียนทันพวกที่มีสติปัญญาดีกว่าในห้องนั้น

๒. ทำให้เด็กเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนที่เรียนอ่อน เมื่อเรียนตามเพื่อนไม่ทัน จะเห็นวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากเกินไป อาจท้อใจและไม่ตั้งใจเรียนได้

๓. ทำให้เด็กเรียนที่เรียนดีในชั้นเกิดความเมื่อน่าย ในกาารที่ตองนั่งฟังครูอธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่า

สาเหตุที่นักเรียนมีพัฒนาความรู้ไม่เท่ากันนั้น เห็นได้อย่างชัดแจ้งในชั้นเรียนประถมปีที่ ๕ ซึ่งมีนักเรียนที่มาจากทั้งโรงเรียนราษฎร์ (ส่วนใหญ่สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมต้น) และนักเรียนที่จบ ป. ๕ มาจากโรงเรียนประถมศึกษา (ซึ่งไม่มีการสอนภาษาอังกฤษมาเลยตั้งแต่ชั้นประถมต้น) ในเมื่อในชั้นเดียวกันมีนักเรียนทั้ง ๒ ประเภท คือ เคยเรียนและไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาปนกัน ปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาด้วยผมเกิดขึ้น

ต่อไปนี้เป็นตารางเปรียบเทียบระดับพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปลาย โดยวัดจากการสังเกตของครูผู้สอน

ตารางที่ ๑๑

ระดับพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

ระดับพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน	การสังเกตของครู (จำนวนครูคิดเป็นร้อยละ)
แตกต่างกันมาก	๓๕
แตกต่างกันพอสมควร	๕๑
ไม่แตกต่างกัน	๑๔

จากตารางระดับความแตกต่างของพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับ
"แตกต่างกันพอสมควร" มีมากเปอร์เซ็นต์ที่สุดคือ ถึงร้อยละ ๕๗ และเปอร์เซ็นต์ที่แตกต่างกัน
มากก็ถึงร้อยละ ๓๕

ในเมื่อสำรวจออกมาได้เช่นนี้ เป็นของแน่เหลือเกินว่าการเรียน การสอนวิชา
ภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมจะต้องมีปัญหาเกิดขึ้น ซึ่งควรจะไตร่ตรองแก้ไข เพื่อปรับปรุงการเรียน
การสอนให้ดียิ่งขึ้น

ข. จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป

ทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดอัตรานักเรียนในแต่ละระดับชั้นไว้แตกต่างกัน
อัตราสูงสุดสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ - ๗ กำหนดไว้ไม่ให้เกิน ๓๕ คน การกำหนดอัตราสูงสุด
ของจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นนี้เป็นการกำหนดเพื่อระเบียนทั่ว ๆ ไป เช่น เพื่อสะดวกในการ
ดูแลและปกครองนักเรียน และเพื่อให้ครูได้สอนและเอาใจใส่นักเรียนได้ทั่วถึง

ถ้าเป็นการเรียนวิชาอื่น ๆ เช่น เรียงความ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ฯลฯ
ครูจะสอนนักเรียนชั้นละ ๓๕ คน ก็จัดได้แล้วว่าค่อนข้างเป็นชั้นเรียนที่ใหญ่มากอยู่ และถ้ายังเป็น
ชั้นเรียนวิชาทักษะ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ กวยแล้ว จัดได้ว่าเป็นชั้นเรียนที่ใหญ่มากที่สุดทีเดียว

การสอนวิชาภาษาอังกฤษตามแบบใหม่หรือที่เรียกว่าแบบ Aural-oral
approach นั้น อัตราสูงสุดของนักเรียนในชั้นเรียนแต่ละชั้นควรจะต่ำกว่าชั้นละ ๒๕ คน ทั้งนี้
ถากล่าวกันตามหลักแล้ว ครูควรจะให้นักเรียนใหม่โอกาสฝึกภาษาเป็นรายบุคคลไปไม่ว่าจะเป็นการ
drill หรือ repeat ก็ตาม เพื่อครูจะได้ทราบถึงความเข้าใจหรือไม่เข้าใจ หรือเด็กคนไหน
มีปัญหาทางการออกเสียงได้ ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน มีการทดลองการสอนภาษาอังกฤษแบบ Aural-
oral approach การทดลองนั้นเขาจัดให้แต่ละห้องเรียนมีนักเรียนเพียง ๑๒ - ๑๔ คนเท่านั้น
การสอนแบบนี้ชั้นเรียนยังมีขนาดเล็กเท่าไร ครูก็จะมีโอกาสได้ฝึกนักเรียนเป็นรายตัวไปไต่ถาม
เท่านั้น ชั้นเรียนที่ใหญ่ ๆ เกินขนาดไปจะไม่ช่วยในการสอนโดยวิธีนี้ได้ผลดีกว่าที่ควรนัก จากการ

สำรวจจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนนั้น
ปรากฏจากผลการสำรวจออกมาได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๒

จำนวนนักเรียนในชั้นวิชาภาษาอังกฤษ

จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น	จำนวนชั้นคิดเป็นร้อยละ
ต่ำกว่า ๒๕ คน	๑๘
๒๕ - ๓๕ คน	๕๗
เกินกว่า ๓๕ คน	๒๕

จากตารางแสดงว่าจำนวนชั้นที่มีอัตรานักเรียนในแต่ละชั้นระหว่าง ๒๕ - ๓๕ คน มีเปอร์เซ็นต์สูงถึงร้อยละ ๕๗ และจำนวนชั้นที่มีนักเรียนเกินกว่าชั้นละ ๓๕ คน คิดถึงร้อยละ ๒๕

แสดงว่าจำนวนชั้นที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนในชนบท กำลังประสบปัญหาเนื่องจากนักเรียนในแต่ละชั้นมากเกินไป มีถึงร้อยละ ๕๗ ส่วนชั้นที่มีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า ๒๕ คนนั้นมีเพียงร้อยละ ๑๘ เท่านั้น

การที่ชั้นเรียนส่วนมากมีจำนวนนักเรียนเกินกว่าอัตราปกติ ย่อมจะมีผลกระทบกระเทือนถึงความสนใจของเด็กโตบาง ดังจะเห็นได้จากตารางเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนของชั้นที่มีจำนวนนักเรียนต่าง ๆ กัน โดยวัดจากการสังเกตของครูดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๓

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนของชั้นที่มีจำนวนนักเรียนต่างกัน

จำนวนนักเรียน ในแต่ละชั้น	ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนของ นักเรียน		
	สนใจมาก	สนใจพอสมควร	ไม่สนใจเลย
ต่ำกว่า ๒๕ คน	๑๒	๘	-
๒๕ - ๓๕ คน	๒๔	๓๒	๑
เกินกว่า ๓๕ คน	๘	๑๗	๒

จากการแสดงถึงความสนใจของนักเรียนในชั้นที่มีจำนวนต่ำกว่าชั้นละ ๒๕ คน นั้น มีรวมกันถึงร้อยละ ๒๐ ในจำนวนนี้เป็นจำนวนผู้สนใจเรียนมากถึงร้อยละ ๑๒ ซึ่งจะทำให้เกิดความเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนชั้นทั้งหมดในประเภทนี้ ตัวเลขนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า ถ้าจำนวนนักเรียนในชั้นมีน้อย จำนวนผู้สนใจเรียนจะเพิ่มมากขึ้น

และจากชั้นที่มีนักเรียน ๒๕ - ๓๕ คน จะเห็นได้ว่า จำนวนผู้สนใจในการเรียนมากถึงไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนนักเรียนทั้งหมดในประเภทนี้ แสดงว่าความสนใจจะค้ำมากนั้น ลดน้อยลงมาบ้างแล้วคามส่วนของจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น

ในทำนองเดียวกัน จะเห็นได้ว่าในชั้นที่มีนักเรียนเกินกว่า ๓๕ คนด้วย จำนวนผู้สนใจมากก็จะยิ่งลดน้อยลงไปถึงประมาณ ๑/๔ ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดในประเภทนี้

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่าจำนวนนักเรียนในชั้นมีมากเกินไป จะมีผลทำให้ความสนใจของเด็กลดน้อยลงตามส่วน

ขอสาม ปัญหาที่เกิดจากทางฝ่ายผู้ผลิตบทเรียน

ผู้เขียนได้วิเคราะห์ผลซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาอันเกิดจากตัวครูผู้สอนและตัวนักเรียน ผู้เรียนมาแล้ว ต่อไปนี้จะกล่าวถึงปัญหาทางการเรียน การสอนอันมีสาเหตุเนื่องมาจากทางฝ่าย ผู้ผลิตบทเรียนบ้าง

ก. เนื้อหาในหนังสือคู่มือวิชาภาษาอังกฤษ

จากการที่ผู้เขียนได้ไปสังเกตการณ์ใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษตามโรงเรียนบางแห่ง มีครูหลายคนกล่าวถึงหนังสือคู่มือการสอนว่าอยากจะทำให้เพิ่มเติม คำอธิบายวิธีใช้คำบางคำ ยกตัวอย่าง เช่น some กับ any, How much กับ How many เหล่านี้แหละ เข้มแข็งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ครูในชนบทเหล่านั้นบางคนออกคิดว่าตนเองมีความรู้ทางภาษาอังกฤษน้อยมาก แต่ก็ต้องมาสอนวิชาภาษาอังกฤษ การที่ต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมมีข้อ ขัดข้องอยู่ที่ไม่มีเวลา เนื่องจากต้องสอนหลายวิชาด้วยกัน จะรวมเทเวล่าให้กับภาษาอังกฤษอย่าง เคียว ไม่ได้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น ครูในชนบท บางคนเหล่านั้นจึงอยากให้มีคำอธิบายการใช้คำหรือวลีที่ยาก ๆ บางอันอย่างละเอียด เพื่อช่วยให้ เขามีความรู้ในหลักการใช้คำหรือวลีเหล่านั้นอย่างดี และมีความมั่นใจในการสอนยิ่งขึ้น โดยไม่ ต้องเสียเวลาไปค้นคว้าจากตำราอื่น

ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้ถามความต้องการของครูเกี่ยวกับคำอธิบายในหนังสือคู่มือการ สอนวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏผลออกมาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๔

ความต้องการของครูเกี่ยวกับคำอธิบายในหนังสือคู่มือการสนทนาภาษาอังกฤษ

ต้องการให้คำอธิบายในคู่มือครู	ความต้องการของครูผู้สอนคิดเป็นร้อยละ
ก. ละเอียดยกกว่าของเดิม	๘๒
ข. ละเอียดยกเท่าเดิม	๕๔
ค. ย่นย่อกว่าของเดิม	-

จากตาราง แม้วัดเลขจะแสดงว่าครูส่วนใหญ่ซึ่งมีร้อยละ ๕๔ เห็นว่าคำอธิบายในหนังสือคู่มือการสนทนาภาษาอังกฤษเหมาะสมที่สุดแล้วก็ตาม ยังมีครูอีกถึงร้อยละ ๕๔ ต้องการให้เพิ่มเติมคำอธิบายในละเอียดกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเห็นใจและควรช่วยเพราะครูเหล่านี้อยู่ในบทบาท โอกาสที่จะเรียนเพิ่มเติมหรือซักถามขอสงสัยจากคุณครูผู้สอนโดยเฉพาะก็ไม่มี จึงเป็นเรื่องที่ควรคำนึงและอำนวยความสะดวกให้พอสมควร

ข. เรื่องความเหมาะสมของบทเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีแบบเรียนเทียบกับพื้นความรู้ของนักเรียน

บทเรียนใด ๆ ก็ตาม ถ้าหากครูสอนออกไปแล้วยากกว่าหรือง่ายกว่าพื้นความรู้ที่นักเรียนมีอยู่ก็ตาม จะต้องมีปัญหาตามมาอย่างแน่นอน กล่าวคือ ถาบทเรียนนั้นยากเกินไปเกินกว่าพื้นความรู้ที่เด็กมีอยู่ เด็กจะเรียนไม่เข้าใจ และอาจก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายไม่สนใจในบทเรียนใด ๆ ในทางตรงข้ามถาหากบทเรียนนั้นง่ายเกินไป เด็กก็จะไม่สนใจในบทเรียนนั้น ๆ ก็ได้ เพราะเป็นสิ่งที่เด็กรู้มาแล้วทั้งนั้นถึงทั้งบางเล่มบางไปตามเรื่อง จิตใจไม่ได้แน่นอนอยู่แต่กับบทเรียนอย่างเดียว

ถึงเห็นเพื่อจะดูว่าการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนมีปัญหา
ทางคามันเกิดขึ้นเล็กน้อยเพียงใด จึงได้มีการสอบถามความสังเกตของครูว่าเป็นอย่างไรบ้าง
ในปัญหาข้อนี้ ซึ่งจะได้นำแสดง เป็นตารางดังนี้

ตารางที่ ๑๕

ความเหมาะสมของบทเรียนเปรียบเทียบกับพัฒนาการของนักเรียน

ความเหมาะสมของบทเรียนเปรียบเทียบกับพัฒนาการของนักเรียน	จำนวนความเห็นของครู คิดเป็นร้อยละ
เหมาะสมกับค	๕๓
บทเรียนยากกว่า	๓๖
บทเรียนง่ายกว่า	๑๑

จากตารางแสดงว่าบทเรียนทั้งยากกว่าและง่ายกว่า เมื่อเทียบกับพัฒนาการ
ของนักเรียนมีเปอร์เซ็นต์สูงถึงร้อยละ ๘๓

ถ้าบทเรียนที่ครูสอนในชั้นเรียนมีระดับไม่สอดคล้องกับพัฒนาการของนักเรียน กล่าวคือ
อาจจะยากกว่าหรือง่ายกว่าก็ตาม ล้วนก่อให้เกิดปัญหาในการเรียน การสอนได้ทั้งสิ้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า ความเห็นของครูร้อยละ ๓๖ เห็นว่าบทเรียนยากกว่าที่
ความรู้ของนักเรียน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะครูสังเกตเห็นเด็กไม่คุ้นกับสำเนียงของครูที่
เป็นชาวอังกฤษ โดยเฉพาะเด็กชั้น ป. ๕ ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ปัญหาทางการได้ยินเสียง
หรือกล่าวซ้ำตามครูชาวอังกฤษ จึงค่อนข้างชุลกชุลกบ้าง นอกจากนี้ก็อาจจะฟังคำสั่งบางอย่าง
ที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น "Repeat after me" ไม่เข้าใจในระยะแรก ๆ แต่ครูประจำชั้น
ช่วยแนะใ้ใหม่บ้าง ในระยะต่อ ๆ ไปปัญหาเหล่านี้อาจจะหมดไป

ก. ช่วงเวลาของแต่ละบทเรียนกระชั้นชิดกันมาก

ในเรื่องการจัดการวางสอนทางโรงเรียนให้สอดคล้องกับตารางออกอากาศนี้เป็นเรื่องที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมาก เพราะการเรียน การสอนโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์จำเป็นอย่างหนึ่งที่ทางโรงเรียนจะต้องปรับตารางสอนของทางตนให้เข้ากับตารางออกอากาศของวิทยุโรงเรียน มิฉะนั้น การเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนก็จะมีขึ้นไม่ได้

ตามข้อเท็จจริงทางสถานีวิทยุโรงเรียนก็พยายามจัดบทเรียนแต่ละบทให้ ออกอากาศซ้ำกันถึง ๔ ครั้ง ในรอบ ๑ สัปดาห์ นอกจากนั้นเวลาที่ออกอากาศทั้งเวลาเช้า คือ ๑๐.๔๐ - ๑๑.๐๐ น. และเวลาบ่าย ๑๓.๔๐ - ๑๔.๐๐ น. น่าจะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องการจัดการวางสอนตามโรงเรียนให้สอดคล้องหรือตรงกันกับตารางออกอากาศได้พอสมควร

แม้ทางวิทยุโรงเรียนจะไต่หาทางออกให้กับโรงเรียนโดยวิธีนี้แล้วก็ตาม ยังมีโรงเรียนอีกจำนวนไม่น้อยที่แก้ปัญหาไม่ได้ ทั้งนี้เพราะ

๑. เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนชั้นละหลาย ๆ ห้อง เช่น มี ป. ๕ ก. ป. ๕ ข. ป. ๕ ค. เป็นต้น และให้ครูคนเดียวกันสอนทั้ง ๓ ห้องนี้ เป็นการยากที่จะแบ่งชั่วโมงการสอนให้ ตรงตามตารางออกอากาศใดครบถ้วน ดังนั้นจึงใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนได้เป็นเพียง บางชั่วโมงและบางชั้นเท่านั้น จะสอนให้ครบทุกชั่วโมงไม่ได้

๒. ครูคนเดียวสอนทั้ง ๓ ชั้น คือ ป. ๕ ป. ๖ และ ป. ๗ แต่การสอนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนมีเป็นบางครั้งที่สอนติดกันไป ทำให้ครูเตรียมตัวไม่ทัน และไม่มีเวลาทำ กิจกรรมหลังการรับฟังในชั้นที่สอนชั่วโมงแรก และขณะเดียวกันก็ไม่มีเวลาเตรียมตัวเด็กในชั้นที่ ต้องสอนชั่วโมงต่อไปด้วย ปัญหาข้อนี้ของควยสา เหตุตั้งกล่าว จะเห็นได้จากตัวอย่างของตาราง ออกอากาศต่อไปนี้

บทที่ ๑ (ของชั้น ป. ๖)

ออกอากาศ

ครั้งที่ ๑ วันจันทร์ที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๐๗

เวลา ๘.๕๐ - ๑๐.๐๐ น.

(๓)

บทที่ ๑ (ของชั้น ป. ๗)

ออกอากาศ

ครั้งที่ ๑ วันจันทร์ที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๐๗

เวลา ๑๐.๒๐ - ๑๐.๕๐ น.

(๔)

บทที่ ๑ (ของชั้น ป. ๘)

ออกอากาศ

ครั้งที่ ๑ วันจันทร์ที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๐๗

เวลา ๑๐.๕๐ - ๑๑.๐๐ น.

(๕)

ในเมื่อเวลาออกอากาศใกล้เคียงกันมาก สอนชั้น ป. ๖ ยังไม่ทันหมดชั่วโมงก็ต้องมาสอนชั้น ป. ๗ พอหมดเวลาของชั้น ป. ๗ ยังไม่ทันได้ทำกิจกรรมภายหลังการรับฟังเลย ก็ต้องรีบมาสอนชั้น ป. ๘ ต่อไป การจัดการวางออกอากาศแบบนี้ ทำให้โรงเรียนที่มีครูสอนทั้ง ๓ ชั้น โดยครูคนเดียวเกิดปัญหาทำให้ไม่สามารถสอนหรือปฏิบัติกิจกรรมใดครบตามชั้นทั้ง ๓ ตามหลักการใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน

-
- (๓) วิทยุโรงเรียนคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๐๗ กองแผนแพรงการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หนา ๑.
 - (๔) วิทยุโรงเรียน คู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๐๗ กองแผนแพรงการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หนา ๑.
 - (๕) วิทยุโรงเรียน คู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๐๗ กองแผนแพรงการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หนา ๑.

จากการสำรวจครั้งนี้ปรากฏว่ามีครูที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็จะได้นำแสดง
รายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๒

ปัญหาการจัดการวางเรียนให้ตรงกับตารางออกอากาศ

จัดการวางสอนให้ตรงกับตารางออกอากาศ	จำนวนโรงเรียนที่จัดการวางสอน
ให้ตรงกันได้ครบทุกชั่วโมง	๓๓
ตรงกันได้เป็นส่วนมาก	๕๑
ตรงกันได้เป็นส่วนน้อย	๖

จากตารางข้างบนนี้จะมีโรงเรียนที่จัดการวางสอนกับตารางออกอากาศได้
ตรงกันเป็นส่วนน้อยคือร้อยละ ๖ ก็ตาม แต่ตามทางปฏิบัติที่ถูกต้องแล้วไม่ควรมีเลย

๖. เรื่องระยะเวลาในการออกอากาศ

ในการออกอากาศบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละบทของวิทยุโรงเรียนนี้ใช้เวลา
ครั้งละ ๒๐ นาที ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ค่อนข้างจะเหมาะสมและใช้กันทั่วไปในการสอนภาษาต่างประเทศ
ทางวิทยุโรงเรียน ก็จะโดยยกคำกล่าวของนาย Cambell มาเป็นยืนยันไว้ ณ ที่นี้ควยว่า

"The oral approach will give every student a minimum of 15 - 20
(6)
minites practice in speaking the new language....."

(6) Cambell, Russell N. "The Oral Approach, with Large Classes" Language Learning Volume X number 1 & 2 1960. หน้า 5

แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาที่ไต่ถามความเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษทางวิทยุ โรงเรียนเกี่ยวกับระยะเวลาในการออกอากาศ มีครูผู้ให้ความเห็นแตกต่างกันจึงจะได้แสดงรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๗

ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับระยะเวลาที่ออกอากาศวิชาภาษาอังกฤษ

ระยะเวลา ๒๐ นาทีที่ออกอากาศในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	ความเห็นของครู คิดเป็นร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	๔๔
ควรให้เวลาฝึกนานกว่านี้	๕๒
ควรให้เวลาฝึกน้อยกว่านี้	-

แสดงว่าความคิดเห็นของครูในชั้นหรือระดับ ๕๒ ของการให้ระยะเวลาออกอากาศในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นให้มากกว่า ๒๐ นาที

ที่เป็นเช่นนี้จะเป็นเพราะว่าครูอยากให้นักเรียนได้ชินกับสำเนียงของครูวิทยุ ซึ่งเป็นชาวอังกฤษมากกว่าที่เป็นอยู่ ทั้งนี้ เพราะเด็กเหล่านี้เป็นเด็กชนบท บางแห่งอยู่นอกเมือง ไกลมากไม่ค่อยจะได้มีโอกาสฟังหรือสนทนากับชาวต่างประเทศ ยิ่งไปกว่านี้ชีวิตในห้องเรียนส่วนใหญ่ เด็กก็รับแต่ภาษาไทยอยู่ตลอดเวลา แม้ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษเองก็ใช้ภาษาไทยสอนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นความคุ้นและความเคยชินที่นักเรียนจะมีต่อภาษาอังกฤษจึงมีน้อยมาก อาจถือได้ว่าเป็นข้อเสียเปรียบที่เด็กชนบทของ เจริญอยู่ ทั้งนี้บรรดาครูชนบทเหล่านี้จึงอยากจะให้เด็กของตนได้รับส่วนชดเชยข้อเสียเปรียบเด็กในพระนครโดยการให้เด็กเวลาฝึกออกไป

จ. เวลาปิดภาคเรียนของโรงเรียนไม่ตรงกับเวลาปิดภาคเรียนของวิทยุโรงเรียน

ปัญหาเรื่องเวลาปิดภาคเรียนไม่ตรงกันนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนที่อยู่
อำเภอต่าง ๆ ออกไป จากการสำรวจโรงเรียนทั้งหมด ๑๑๐ โรงเรียน ปรากฏว่ามีโรงเรียน
ที่เป็นปัญหาในเรื่องนี้เพียง ๔ โรงเรียนเท่านั้น ดังรายชื่อต่อไปนี้

๑. โรงเรียนบ้านจอมพร กิ่งอำเภอจอมพร จังหวัดสุรินทร์
๒. โรงเรียนชุมชุก อำเภอชุมชุก จังหวัดอุบลราชธานี
๓. โรงเรียนครบุรี อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา
๔. โรงเรียน ศอ. อาจสามารถ อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด

เนื่องจากโรงเรียนทั้ง ๔ แห่งนี้ เป็นโรงเรียนในชนบทของจังหวัดในภาคอีสาน
ทั้งสิ้น และโรงเรียนตั้งอยู่ห่างไกลจากตัวเมืองมาก การปิดเปิดภาคเรียนของโรงเรียนเหล่านี้
จำเป็นต้องคล้อยตามฤดูกาลการทำนาของชาวพื้นเมือง ครูผู้สอนก็ต้องหยุดสอนหนังสือเพื่อไป
ทำนา และนักเรียนก็ต้องไปช่วยปลูกครองทำนาหรือมีเด่านักช่วยเลี้ยงน้องเล็ก ๆ เพื่อให้ผู้ใหญ่
ไถ่ออกไปทำนา ในเมื่อโรงเรียนต้องปิดภาคเรียนก่อนวิทยุโรงเรียนเหล่านี้ ทั้งครูและนักเรียน
จึงต้องขาดการรับฟังบทเรียนบางบทไป ผลเสียจะเกิดกับเด็กนักเรียนโดยตรง

แม้ปัญหานี้จะเกิดขึ้นกับเด็กนักเรียนในภาคอีสานบางโรงเรียน ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย
ก็ตาม แต่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ใหญ่เกิดผลเสียโดยตรงกับนักเรียน จึงควรจะได้ยกขึ้นมากล่าวไว้
ณ ที่นี้ด้วย และควรจะได้หาทางแก้ไขต่อไป

ข้อสี่ ปัญหาอันเกิดจากผู้บริหาร

ครูใหญ่ซึ่งเป็นผู้บริหารงานโรงเรียนโดยตรง เป็นผู้มีส่วนช่วยสนับสนุนหรือเป็น
อุปสรรคในการเรียน การสอนวิชาภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างมาก อุปสรรคต่าง ๆ อันเกิดจาก
ครูใหญ่มีดังนี้

ก. การจัดจำนวนชั้นเรียนเข้ารับฟังบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียน

โรงเรียนบางแห่งแบ่งชั้นเรียนออกไปเป็นห้อง ก. ข. และ ค. การจัดให้นักเรียน
รับฟังวิทยุโรงเรียนควรจัดคราวละชั้นเหมือนกันการเรียนธรรมดา การรวมชั้นโดยวิทยุห้อง ก. ข. ค.
มาเรียนรวมกันนั้นไม่ควรทำอย่างยิ่ง เพราะปัญหาที่จะตามมามากมาย เช่น

- ๑) ครูดูแลปกครองชั้นได้ไม่ทั่วถึง
- ๒) การฝึกฝน (Drill) เป็นรายบุคคล หรือที่ละกลุ่มเล็ก ๆ อาจจะ
เป็น ๔ - ๖ คน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
นั้นทำได้ยากหรืออาจทำไม่ได้เลย เพราะเวลาไม่อำนวย
- ๓) นักเรียนขาดความสนใจในบทเรียน

ทั้งนี้ครูใหญ่จำเป็นต้องคำนึงถึงผลดีและผลเสียในการรวมชั้นเรียนนี้ด้วย ถ้าไม่
จำเป็นจริง ๆ ไม่ควรสังรวมชั้นเรียนเป็นอันขาด

เพื่อที่จะได้ทราบถึงความร่วมมือของครูใหญ่ในคานี้ จึงได้สำรวจถึงการจัดจำนวน
ชั้นเรียนเข้ารับฟังบทเรียนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนของแต่ละโรงเรียนว่าจัดกันอย่างไร ซึ่ง
จะได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางดังนี้

ตารางที่ ๑๔

จำนวนชั้นเรียนที่เข้ารับฟังบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียน

แบบของการจัดชั้นเรียนเข้ารับฟังบทเรียนแต่ละครั้ง	จำนวนการจัดชั้นเรียนแบบต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ
จัดให้นักเรียนเรียนคราวละชั้น	๘๑
จัดรวมให้เรียนคราวละ ๒ ชั้น	๑๘
จัดรวมให้เรียนคราวละ ๓ ชั้น	๕

จากตารางเปอร์เซ็นต์สูงสุดที่ทางโรงเรียนจ๊กไต้หวันนักเรียนเข้าเรียนคราวละชั้น
มีถึงร้อยละ ๘๑

แต่ก็มีโรงเรียนบางโรงเรียนรวมชั้นเรียนคราวละ ๒ และ ๓ ชั้นเข้าด้วยกัน
คิดเป็นร้อยละ ๑๕

แสดงว่าครูใหญ่บางโรงเรียนอาจจะมีโอกาสถึงถึงผลเสียในการรวมชั้นเรียนมากนัก
หรืออาจมีความจำเป็นของรวมเพราะมีเครื่องรับวิทยุไม่เพียงพอ ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ ๑๕

๑. จัดหาเครื่องรับวิทยุไม่เพียงพอกับชั้นเรียน

๑) ในกรณีที่โรงเรียนจ๊กแยกชั้นเรียนออกเป็นห้อง ก. ข. ค. ดังที่ได้อธิบาย
มาแล้ว ครูใหญ่จำเป็นต้องจัดหาเครื่องรับวิทยุมาแจกจ่ายให้ครบทั้งห้อง ก.ข. และ ค. หรือไม่ก็
หมุนเวียนจัดตารางเรียนให้ทุกห้องได้รับฟังบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนคราวละ
เพียง ๑ ชั้น ควบ

๒) ในกรณีที่โรงเรียนใดรับฟังการสอนทั้งหมดวิชาภาษาอังกฤษ สังคม และ
ดนตรีและขับร้อง แต่ทางโรงเรียนมีเครื่องรับเพียงเครื่องเดียว หรือมีไม่เพียงพอกับความจำเป็น
ที่จะต้องใช้ เช่น ชั่วโมงแรกชั้น ป. ๓ รับฟังวิชาสังคมศึกษา ชั่วโมง ๒ ชั้น ป. ๒ รับฟังดนตรี
และขับร้อง ครู ป. ๒ ก็ต้องมายกเครื่องรับไปยังชั้นของตน ชั่วโมงต่อไปชั้น ป. ๕ รับฟังวิชา
ภาษาอังกฤษ ครู ป. ๕ ก็ต้องมายกเครื่องรับไปอีกเช่นกัน บรรดาครูผู้ใช้วิทยุเป็นอุปกรณ์การ
สอนทั้งหลายต้องคอยโยกย้ายเครื่องรับอยู่ตลอดเวลา เช่น นี้ครูใหญ่ควรจะได้ศึกษาค้นคว้าหา
เครื่องรับมาให้เพียงพอ ไม่ถึงกับต้องโยกย้ายเครื่องรับกันทุกชั่วโมง

การสำรวจเกี่ยวกับปัญหาที่โรงเรียนในจังหวัดต่าง ๆ มีเครื่องรับวิทยุไม่
เพียงพอ นั้น ปรากฏออกมาเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ ๑๘
แสดงถึงปริมาณเครื่องรับวิทยุที่มีในโรงเรียน

ปริมาณเครื่องรับวิทยุในโรงเรียน	ปริมาณโรงเรียนที่ตอบคิดเป็นร้อยละ
ก. มีใช้เพียงพอ	๒๒
ข. มีน้อยเครื่องไม่เพียงพอกับความจำเป็น	๓๘

จากตารางแสดงว่าโรงเรียนในต่างจังหวัดมีเครื่องรับวิทยุใช้เพียงพอกับความจำเป็นร้อยละ ๒๒

และโรงเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับมีเครื่องรับวิทยุไม่เพียงพอมีถึงร้อยละ ๓๘

ค. การตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุอย่างสม่ำเสมอ

เนื่องจากเครื่องรับวิทยุเป็นทั้งอุปกรณ์การสอนและเป็นทั้งสื่อกลางที่สำคัญในการเรียนการสอน และวิทยุนี้อาจจะชำรุดและเสื่อมคุณภาพลงไคถ้าครูรู้จักเพียงแต่จะใช้เป็นแต่อย่างเดียวนั้น ดังนั้นทางเทคนิควิทยุควรจะมีใครคอยหม่ายให้ครูคนใดคนหนึ่งโรงเรียนเห็นหัวหน้าคอยตรวจสอบเช็คสภาพของเครื่องรับวิทยุพร้อมที่จะใช้ไคเสมอ นอกจากนั้น ครูผู้ใช้วิทยุทุกคนในโรงเรียนต้องรายงานให้หัวหน้าที่ได้รับมอบหมายนี้ทราบทุกครั้งทีเครื่องรับชำรุดหรือเปิดรับฟังไม่ไค เพื่อจะไคจัดการดูแลแก้ไขไคไป

ถ้าโรงเรียนไม่มีการตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุเป็นประจำและบั้งเอดูเครื่องรับเสียและไม่ไคเครื่องสำรองไว้ เคักจะเป็นผู้เสียผลประโยชน์ เพราะได้รับฟังบั้งไม่ไครับฟังบั้ง

ดังนั้น จึงไคสำรวจดูความดีในการตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุของโรงเรียนในชนบท ดังจะไคแสดงรายละเอียดในตารางคอกไคนี้

ตารางที่ ๒๐

ความถี่ในการตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุของโรงเรียนในชนบท

ความถี่ในการตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุ	จำนวนโรงเรียนที่ตอบคิดเป็นร้อยละ
ทุกเดือน	๔
ทุกครึ่งปีภาคเรียน	๓๑
ไม่เคยตรวจเลย	๖๕

จากตาราง เป็นที่น่ายินดีพอสมควรที่โรงเรียนตรวจสอบสภาพเครื่องรับวิทยุเสมอ มีอยู่ถึงร้อยละ ๓๕

ส่วนโรงเรียนที่รู้จักเพียงแต่การใช้วิทยุเพียงอย่างเดียวโดยมิได้เหลียวแลตรวจสอบสิ่งชำรุดเล็ก ๆ น้อย ๆ ใหม่นั้นสภาพก็ชำรุดเลย จะซ่อมแต่ละครั้งก็ต่อเมื่อเครื่องรับนั้นเสียอย่างมากถึงกับต้องส่งเข้าโรงซ่อมจึงจะหยุดใช้เครื่องรับนั้น เป็นที่น่าเสียดายว่าโรงเรียนประเภทนี้อยู่เกินกว่าครึ่ง คือ ร้อยละ ๖๕

ข้อหา ปัญหาเกี่ยวกับการรับฟังเสียง

ก. เสียงรบกวนจากสถานีวิทยุใกล้เคียง

เนื่องจากโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรียังต้องพบปัญหาที่ว่าคลื่นวิทยุของสถานีวิทยุโรงเรียนถูกคลื่นวิทยุสถานีข้างเคียงรบกวนอยู่เสมอ ดังนั้นจึงได้สำรวจดูเกี่ยวกับปัญหานี้ ในทางจังหวัดว่ามีมากน้อยเพียงใด

ผลของการสำรวจเกี่ยวกับปัญหานี้ปรากฏเป็นตารางที่จะได้แสดงต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๑

เสียงรบกวนจากสถานีวิทยุ

เสียงรบกวนจากสถานีอื่น	จำนวนโรงเรียนที่ตอบคิดเป็นร้อยละ
รบกวนมาก	๒๖
รบกวนน้อย	๓๒
ไม่รบกวน	๔๒

จากตาราง โรงเรียนที่รับฟังสถานีวิทยุโรงเรียนและมีเสียงแฉง เขามารบกวนจากสถานีวิทยุอื่นมีถึงร้อยละ ๕๘ ซึ่งจัดได้ว่าก่อให้เกิดปัญหาในการรับฟังบทเรียนภาษาอังกฤษทางวิทยุโรงเรียนเป็นอย่างมาก เพราะเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า การฟังเสียงที่ชัดเจนและถูกต้องในการฝึกการฟังและฝึกการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

สำหรับโรงเรียนที่โชคดีรับฟังวิทยุโรงเรียนได้โดยไม่มีเสียงจากสถานีใกล้เคียงรบกวนมีเพียงร้อยละ ๔๒ เท่านั้น

๓. ระดับความพึงพอใจของสถานีวิทยุโรงเรียน

การใช้วิทยุโรงเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนนั้น ระดับความพึงพอใจของเสียงที่ส่งออกมา มีส่วนที่จะมาทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนได้เช่นเดียวกัน ปัจจุบันนี้แรงส่งของสถานีวิทยุโรงเรียนมีขนาด ๒ กิโลวัตต์เท่านั้น จึงได้สำรวจระดับความพึงพอใจทางโรงเรียนในต่างจังหวัด ใ้กรับนั้นว่าอยู่ในระดับไหน คงจะได้แสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๒

ระดับความชัดเจนของสถานีวิทยุโรงเรียน

เสียงที่รับฟังได้นั้น	จำนวนโรงเรียนที่ตอบคิดเป็นร้อยละ
ก. แแรงชัดเจนดี	๓๔
ข. เบาพอฟังได้	๕๔
ค. เบามากจนฟังไม่ชัด	๑๒

จากการแสดงว่าโรงเรียนที่รับฟังบทเรียนทางวิทยุโรงเรียนเบามากจนฟังไม่ชัดนั้นมีถึงร้อยละ ๑๒

และโรงเรียนที่รับฟังเสียงได้ในระดับเบาพอฟังได้มีร้อยละ ๕๔ ความดังในระดับนี้แม้จะพอฟังได้แต่ก็ยังคงก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียนขึ้นได้กับเด็กที่หูพิการ คือ หูฟัง ถ้าเด็กประเภทนี้นั่งห่างเครื่องรับมาก ๆ เด็กอาจจะรับฟังได้ไม่ถนัดหรือไม่ได้ยินเอาเลย และจะก่อให้เกิดความรำคาญและเบื่อหน่ายในบทเรียนได้

มีหลายโรงเรียนเหมือนกันที่รายงานเกี่ยวกับเสียงที่รับฟังได้จากสถานีวิทยุโรงเรียนนี้ว่า นอกจากเสียงจะเบาแล้ว บางครั้งบางครั้งอาจเงิบหายไปเฉย ๆ เป็นเวลานาน ซึ่งเป็นสิ่งทำลายสมาธิและความสนใจของทั้งครูผู้สอนและเด็กนักเรียนมาก

สำหรับความดังที่อยู่ในเกณฑ์แรงชัดเจนมีร้อยละ ๓๔ ในจำนวนร้อยละ ๓๔ นี้ ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในจังหวัดใกล้เคียงกับขอนแก่นพอสมควร จึงเปิดรับฟังบทเรียนภาษาอังกฤษจากสถานีวิทยุกระจายเสียงเคลื่อนที่ของกรมประชาสัมพันธ์ขอนแก่น - ภาควิทยุโรงเรียน